

แหวนหมั้น

บทที่ 28

“คุณชลิตไม่สบาย...สั่งไม่ให้รบกวณะคะ”

คำพูดของสาวเลขานุการของชลิต ทำให้อริยาหน้าเสีย

“คุณชลิตเป็นอะไรหรือคะ”

“ไม่ทราบคะ” เป็นคำตอบสั้นๆ

อริยาถอยออกมายืนหันรีหันขวางอยู่ครู่หนึ่งก็เดินกลับไปอีก

“พี่คะ พี่ช่วยถามคุณชลิตให้หน่อยเถอะ ก็อะสุดสำหรับมาทั้งทีแล้ว ถ้าคุณชลิตไม่สบายจริงๆ อะก็จะกลับ”

เพราะเคยเห็นชลิตสนิทสนมกับเด็กสาวมาก่อน เลขานฯ สาวจึงตอบรับ “ลองดูก็ได้คะ” เจ้าหล่อนเดินไปที่ประตูห้อง เคาะเบาๆ แล้วจับลูกบิดผลักเข้าไป

ชลิตนั่งซิมอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ เมื่อได้รับคำบอกว่า “น้องที่ชื่ออริยามาขอพบคะ” เขาก็ยืดกายขึ้น

“เชิญเข้ามาได้เลย”

.....

เอมอมรมองน้องสาวด้วยสายตาขริมๆ อริยาแต่งกายอย่างจะออกจากบ้าน กางเกงขายาวรูปทรงทันสมัย เสื้อยืดเข้ารูปสีสวย เด็กสาวเดินเหียงกระเป๋่า ฮัมเพลงลงมาข้างล่าง

“จะไปไหนหรืออะ”

“อะมีนัด”

ดวงตาคู่สวยจับมองนิ่ง “กับใคร...”

อริยาถอนใจ ถามอย่างเบื่อหน่าย “เฮ้อ พี่เอมจะซั๊กทำไม”

“ก็พี่อยากรู้ง”

“แต่ก่อนแต่ไรพี่เอมไม่เคยคอยซั๊กถามอะอย่างนี้เลยนี่”

แน่ละ เธอคงไม่ถามหากไม่ได้เผชิญเห็นรถคันหรูสีฟ้าที่เจนนตา มาส่งอริยาเมื่อวันก่อน และหลังจากนั้นเด็กสาวก็ร่าเริงขึ้นอย่างผิดสังเกต

“พี่อยากจะรู้ว่า อะไปกับคุณชลิตใช่ไหม”

“ถ้าใช่แล้วจะเป็นอะไรมั้ยะคะ”

“อะ...” เอมอมรพูดได้แต่เพียงนั้น

“พี่เอมมีอะไรขัดข้องหรือ”

เอมอมรพูดอย่างอึดอั้น “พี่ไม่อยากให้อะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเขา”

“ทำไมละคะ” เด็กสาวถามอย่างไม่เข้าใจ “อะไม่เข้าใจว่าทำไมมันมีอะไรกันนักหนาระหว่างพี่เอมกับพี่ชลิต พี่เอมทำไมไม่บอกอะ”

เอมอมร หันหน้าหนีดวงตาคาดคั้นของน้องสาว

“พี่ไม่มีอะไรจะบอก”

“พี่ชลิตรักพี่เอมใช่ไหม...”

คำพูดเธอพร่างพรุ “ผู้ชายคนนั้นรักไปทั้งนั้น อะเห็นใหม่ว่ามันยุ่งกันไปหมด พี่เพ็ญ พี่รัก..... พี่ไม่อยากให้อะต้องยุ่งไปอีกคน”

“อะจะไม่ยุ่งอย่างพี่ๆ หลอก” เด็กสาวร้องออกมา “อะชอบพี่ชลิตแล้วเขาก็ดีกับอะ มันก็แค่นั้นเอง ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง”

“อะยังเด็ก ยังไม่เข้าใจอะไรหลอก”

“อะจะไปละ”

“อะ...”

“อะไรอีกละคะ”

สีหน้าของน้องสาวทำให้เธอได้แต่ถอนใจ “สัญญากับพี่ได้ไหม ถ้าเกิดอะไร อะจะบอกกับพี่”

อริยาไหวไหล่ “ก็ได้ อะสัญญาคะ”

เมื่ออริยาเล่าให้ชายหนุ่มฟัง เด็กสาวเห็นสีหน้าเคร่งขริมเศร้าซิมของเขาหม่นหมองลงไปอีก “เอมไม่ไว้ใจพี่ เขาไม่เคยเห็นพี่ดีเลย”

เด็กสาวรู้สึกสงสาร ไม่ได้เห็นเขาแจ่มใสร่าเริงช่างเล่นนานแล้ว

“พี่ลิตคะ พี่ลิตรักพี่เอมหรือคะ”

สีหน้าของเขาหม่นหมอง พูดหนักแน่น “ใช่”

“แล้วพี่รักละ”

“พี่ไม่ได้รักเขา”

“แต่อะเห็น...” เธอพูดได้เพียงนั้น แล้วก็นิ่ง

เขาไม่แก้ตัว นอกจากบอกว่า “คุณรักก็รู้ซื่อนั้น”

“อะไม่เข้าใจพวกผู้ใหญ่เลย”

เขาหัวเราะขริมๆ

ทั้งสองกำลังรับประทานอาหารกลางวันแบบบุฟเฟ่ที่โรงแรมหรูแห่งหนึ่ง ต่างตักแบ่งอาหารพอประมาณ ยกมานั่งทานกันในมุมหนึ่งของห้องขนาดใหญ่ซึ่งมีผู้คนอีกมากมายกระจายกันอยู่เกือบเต็มห้อง ท่าทางของชายหนุ่มไม่ได้เอร์ดีร่อยกับบรรยากาศของอาหารเลย เขาทานไปอย่างนั้นเอง ช้าๆ และไม่มากคล้ายล่ำคอผืดผืน

อริยาถามว่า “แล้วฟีลิตบอกให้พี่เอมรู้หรือเปล่า...”

“พี่บอกแล้ว...”

อริยาตาโต “หรือคะ...แฮม พี่เอมก็ช่างไม่เล่าให้อะปังบ้างเลย”

“เอมเป็นคนอย่างนั้นเอง”

“แล้วเขาบอกฟีลิตว่ายังไง...”

“บอกว่าย่ามาอยู่กับเขา” เขาพูด “แล้วพอเห็นฟีลิตกับอะ เขาก็บอกอีกว่าย่ามาอยู่กับอะ เขากลัวว่าพี่จะพาให้อะเสีย”

“แฮม...พี่เอมนี่ละ” เด็กสาวถอนใจ

“พี่สาวของอะเป็นคนใจแข็งที่สุดตั้งแต่พี่เคยพบมา”

“หรือคะ แต่พี่เอมมีฟีลิตธา และคงเห็นว่าฟีลิตก็มีฟีริกกระมัง... แต่ว่า... ฟีลิตคะ... ในเมื่อฟีลิตบอกว่ารักพี่เอม ไม่ได้รักฟีริก แล้วทำไมฟีลิตกับฟีริก....” เธอนึกหาคำพูดไม่ได้

“บางเรื่องก็อธิบายยาก แล้วอีกหน่อยอะก็คงจะเข้าใจ”

อริยาถอนใจ มองดูชายหนุ่มรุ่นพี่ใหญ่ผืนรับประทานอาหารเช้าด้วยความรู้สึกหนักอึ้งหม่นหมองไปด้วย ความรักที่ไม่สมหวังช่างเป็นเรื่องร้ายแรงสำหรับเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมันมาเกิดขึ้นกับคนที่เธอรัก และนิยมชมชอบอย่าง เอมอมรและชลิต

เธอได้แต่หวังว่าจะสามารถช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้น

หญิงชายในวัยกลางคนกลุ่มหนึ่งเพิ่งจะเดินเข้ามา คนกลุ่มนี้มีท่าทีน่าเกรงขาม การแต่งกายภูมิฐาน แม้จะเป็นชุดกลางวันแบบลำลอง ก็ดูหรูหราโดดเด่น อริยาได้ยินเสียงพูดคุยขณะที่คนกลุ่มนั้นเดินผ่านไป ยังกลุ่มโต๊ะซึ่งจัดวางอาหารนานาชาติไว้

เธอหันมองโดยไม่ตั้งใจ ครั้นเห็นว่าเป็นใครก็กระซิบบอกชลิต

“พวกคุณหญิงประกาศะ” เธอบอกชื่อสกุลซึ่งกำลังเด่นดังในวงราชการทหาร

ชลิตมองตาม “อะรู้จักหรือ...”

“เขารู้จักคุณแม่ เคยไปที่บ้านอะด้วย”

“อ้อ”

อริยายังคงสนใจ จับตามองผู้มาใหม่ไม่วางตา พอเห็นประกายเพชรแวววาวอยู่ที่นิ้วนางของคุณหญิง เธอก็พูดออกมาตามประสาเด็กวัยรุ่นที่เก็บอะไรไว้ไม่ได้

“อะอยากจะเข้าไปทักจัง แต่กลัวเขาจะจำไม่ได้”

“อะอยากทักเขาทำไมละ”

“อะอยากจะดูแหวนที่เขาใส่ อยากรู้ว่าไซ้แหวนของพี่เอมไหม” แล้วเธอก็ชะงัก หันมองหน้าชลิตอย่างรู้ตัว

ชายหนุ่มกำลังมองเธออย่างแปลกใจ

“แหวนของเอมจะไปอยู่ที่เขาได้ยังไง”

อริยาถอนใจ “อะพูดมากไปอีกแล้ว”

ชายหนุ่มยิ้มประจบ “บอกพี่เถอะ หรือว่าอะไม่ไว้ใจพี่อีกคน”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกคะ แต่ว่ามันไม่สมควรจะพูด” เธอว่า “แต่เอาละ อะจะบอกฟีลิต คุณแม่เอาเงินมาจากคุณหญิง แล้วคุณหญิงก็เอาแหวนไว้ มันเป็นแหวนหมั้นของพี่เอม”

เขาไม่สงสัยซักถามให้เธอต้องอึดอัดใจ เพียงแต่ถามว่า

“อะรู้ไหมว่าเท่าไร”

“คิดว่าห้าแสนบาทคะ.....เฮ้อ อะก็ไม่ว่าคุณแม่คิดยังไงทำไมถึงได้ไปเอาเงินเขามา.....”

“คุณอาก็คงจะมีเหตุผล ว่าแต่ถ้าเมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว เอมจะทำยังไง อีกไม่ช้าคุณหมั้นเขาก็จะกลับมาแล้วไม่ใช่หรือ”

“นั่นนะซีคะ อะก็ไม่ว่าเหมือนกัน แต่...คุณแม่คงจะไปเอาคืนมาเร็วๆ นี่ละคะ”

เธอพูดไปอย่างนั้นเอง มองไม่เห็นทางว่ามารดาจะหาเงินห้าแสนจากที่ไหนไปได้แหวนคืน มารดาได้เงินมาเป็นก้อนเล็กๆ แล้วก็มักจะใช้หมดไปอย่างรวดเร็ว แต่เพราะว่ามันไม่ใช่แหวนของเธอ เธอจึงไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจกระไรนักหนา นอกจากวิตกแทนพี่สาวอยู่บ้างเท่านั้น

ชลิตมิได้พูดว่าอะไรอีก ทว่าเขากลับท่องจำชื่อและนามสกุลของคุณหญิงประกาศา ด้วยความคิดหมายมาด.....

แล้วเขาก็ได้พูดกับเอมอมรอย่างผู้ที่อยู่เหนือกว่าอีกครั้ง

“เอมมี... สบายดีหรือ....”

“คุณชลิต” เธอเรียกเสียงขรัม “ฉันอยากรู้ว่าคุณเข้ามาอยู่กับยายอะทำไม”

“แหม พูดกับผมดี ๆ หน่อยไม่ได้หรือครับ” กังวานเสียงชายหนุ่ม ตัดพ้อ “คุณนะ ขี้ระแวงแล้วก็ใจดำเหลือเกินรู้ไหม....”

น้ำเสียงเธออ่อนลงเมื่อพูดว่า “คุณชลิตคะ ฉันขอร้องเป็นครั้งสุดท้าย อย่ามายุ่งกับยายอะเลย แยกยังเป็นเด็ก”

“ผมก็ขอบอกคุณเป็นครั้งสุดท้ายเหมือนกันว่า ผมไม่ได้คิดอะไรกับน้องคุณ อะเองก็เหมือนกัน แกรู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร”

“อะไรอะไร คุณบอกอะไรน้องฉัน”

“เอมมี...” เขาถอนใจ “คุณจะระแวงผมไปถึงไหน เอาเถอะ คุณจะคิดยังไงก็ตาม แต่ที่ผมโทร มาวันนี้เพราะว่ามีอะไรจะบอกคุณ”

น้ำเสียงตอนท้ายแฝงเลศนัยบางอย่าง เอมอมรฟังแล้วก็นึกสงสัย

“อะไรคะ...”

“ผมเพิ่งจะได้แหวนมาวงหนึ่ง” เขาเล่าเรื่อย ๆ กังวานในน้ำเสียง บอกว่ากำลังสบายใจ “ผมเชื่อมั่นมาจากคุณหญิงประกายในราคาห้าแสนบาท...” เขาไม่เห็นสีหน้าเธอ แต่เดาได้ว่าเธอคงจะต้องตื่นตกใจไม่น้อย “คุณอยากจะทำไหม”

“แหวน...” เขาได้ยินเสียงเธอพึมพำ “แหวนอะไร”

“อยากรู้จักมาดูซี หรือว่าจะให้ผมมาหา”

“ไม่ต้อง” เธอรีบพูด เจียบไปครู่หนึ่งเธอก็ถามเสียงแผ่วเบา อย่างอ่อนล้าในหัวใจ “คุณได้มันมาได้ยังไง.....”

“ผมเห็นคุณหญิงประกายใส่ ชอบก็เลยตามไปขอซื้อ” เขาพูดเจือหัวเราะ สบายอกสบายใจที่ได้กลับมาเป็นต่ออีกครั้ง

หญิงสาวเจียบไป

“มาดูซีเอมมี เผื่อคุณชอบ”

อีกฝ่าย ตอบกลับเสียงแผ่ว

“แล้วฉันจะไป.....”

เมื่อเอมอมรถามมารดาเรื่องแหวน คุณอรอนงค์ก็มีสีหน้าแปลกใจ ย้อนถามว่า

“อ้าว นี่หนูเพิ่งจะรู้เรื่องหรือ แม่คิดว่าพ่อชลิตปรึกษากับหนูก่อนแล้วเสียอีก”

“อะไรกันคะ หมายความว่าแม่รู้ก่อนแล้วหรือ”

“จ๊ะ เมื่อวานนี้ตอนหนูไปเรียน คุณหญิงโทรขมาหาแม่ บอกว่ามีผู้ชายชื่อชลิตเอาเงินมาขอรับแหวนคืน แม่ส่งไปใช้ใหม่ แม่ได้ยินอย่างนั้น นึกว่าเขารู้จักกับหนูแล้วก็เลยบอกมาใช้...”

“โอ้ย... ตายแล้ว” เธอร้องออกมา

“เอ๊ะ แล้วมันยังงัยกันล่ะนี่” คุณอรอนงค์แปลกใจ “พ่อชลิตอ้างชื่อแม่เอาเงินไปไถ่แหวนของหนู ทั้งที่หนูไม่ได้รู้เรื่องเลยอย่างนั้นหรือ แล้วเขารู้ได้ยังไง”

“ต้องเป็นยายอะแน่คะแม่”

อีกฝ่ายนิ่งตรึงตรอง “ก็อาจเป็นไปได้ รู้สึกว่าเขาสนิทกันมากอยู่นี่”

“สนิทกันมากเกินไปเสียด้วย โห่ ยายอะหาเรื่องให้หนูแล้ว”

คุณอรอนงค์มองหน้าหม่น ๆ ของลูกสาวอย่างแปลกใจ

“เอมจะต้องวิตกอะไรมากมาย พ่อชลิตอุตส่าห์มีน้ำใจ ไถ่แหวนคืนมาอย่างนี้ก็ดีแล้ว ยังไง ๆ มันก็ไม่ไปไหน ถ้าทิ้งไว้กับคุณหญิง บางทีก็ไม่แน่เหมือนกันว่าเราจะได้อะไรคืน”

“แม่คะ... แม่อย่าคิดว่าจะง่ายอย่างนั้น บางทีมันอาจเป็นการดีกว่าที่จะทิ้งไว้กับคุณหญิง”

“หนูระแวงมากเกินไป” เธอว่าลูกสาว “พ่อชลิตเขามีน้ำใจกับหนู หนูควรจะขอบใจเขาจึงจะถูก ไม่ใช่มานั่งระแวงนั่นนี่ ถ้าเขารู้จะเสียใจนะลูก”

“แม่เข้าใจว่าเขาจะเอาแหวนนั้นคืนให้เอมเฉย ๆ โดยไม่มีเงื่อนไขหรือคะ แม่ยังรู้จักคุณชลิตน้อยไปค่ะ”

มารดาสายหน้าอย่างเอือมระอา

เอมอมรถอนใจ มีแต่เธอเท่านั้นที่รู้สึกว่าจะกำลังจะต้องก้าวเข้าไปสู่วิกฤตการณ์ที่น่าอึดอัดใจอีกวาระหนึ่ง.....

หญิงสาวไม่ยอมติดต่อมา ชลิตรอคอยด้วยความกระวนกระวายใจ หลาย ๆ ครั้งที่เขารำ ๆ จะโทรศัพท์ถึงเธอแต่ก็ท้อใจเกินกว่าจะทำได้ เขา

ขับรถเข้าไปใกล้บ้านเธอ แล้วก็ต้องบ่ยหน้าไปทางอื่น เป็นหน้าที่ของเธอต่างหากที่จะต้องวิ่งมาหาเขา ไม่ใช่ให้เขาชมชานเข้าไปหา ทั้งๆ ที่เขากำลังเป็นต่ออยู่เช่นนี้

ตั้งแต่มีเรื่องกับพิพัฒน์ที่ชะอำ ชายหนุ่มก็รู้สึกไม่สะดวกใจที่จะไปบ้านเธอ ไม่สะดวกใจที่จะพบกับใครๆ ไม่ว่าจะเป็นคุณอรอนงค์ อารยะ และบางที่อาจจะมึพิพัฒน์ คมกริชและเพ็ญระพีอยู่ด้วย

ยังมีก็แต่สมรักที่ยังคงวนเวียนมาหาอย่างสม่ำเสมอไม่ใช่ที่ทำงานก็เป็นทีออฟาร์ทเมนต์ของเขา แล้วเขาก็ไปไหนต่อไหนกับเจ้าหล่อนก่อนที่มันจะจบลงที่เตียงนอน

“คุณลิตคะ รักรักบ้างหรือยัง”

สมรักมักจะอดอดอถามคำถามที่ไม่มีคำตอบ เธอทั้งโกรธและแค้น แต่ก็ได้แต่กลักรินไว้ คิดว่าสักวันหนึ่งเถอะ วันเวลาของเธอก็จะต้องมาถึง

“คุณรักเอมไซ้ใหม่” เธอคาดคั้น พอไม่ได้คำตอบก็ได้แต่อดอดอ “คุณลิต อย่าไปรักเขาเลยนะคะ เอมรอกู๋หมั้นของคุณไม่มีวันจะได้เขามาหรอก”

ชายหนุ่มได้แต่คิดอย่างมาดหมายว่า...

นั่นก็ไม่แน่นักหรอก.....

แต่ว่าไม่ว่าเขาจะร่ออย่างจิตใจจดจ่ออย่างไร หญิงสาวก็เก็บตัวเงียบ วันหนึ่ง ขณะที่เขาคุยโทรศัพท์กับอริยา เขาอดไม่ได้ที่จะถามถึงเอมอมร

“พี่เอมนั่งอยู่ใกล้ๆ นี่เอง”

เอมอมรรู้ว่าน้องสาวกำลังพูดกับใคร แต่ทำเป็นไม่สนใจเสีย

“พี่ลิตอยากพูดกับพี่เอมใหม่”

“แล้วพี่เอมของอะอยากพูดกับพี่หรือเปล่า” เขาเล่นลิ้นทั้งๆ ที่รู้สึกมีความหวังรำไร

“อะจะเรียกให้นะ พี่ลิตรอประเดี๋ยวนะคะ”

เธอลดหูโทรศัพท์ลง หันไปหาพี่สาว “พี่เอม...”

อีกฝ่ายทำเป็นไม่ได้ยิน แต่ที่สุดก็ต้องหันหน้ามาฟัง

“พี่เอม พูดกับพี่ลิตหน่อย”

“ไม่...”

“น่า... พี่เอม อย่าเล่นตัวซี”

เอมอมรรลุกขึ้นมาอย่างตัดสินใจ อริยาส่งโทรศัพท์ให้แล้วยังยืนยิ้มมองอย่างเอาใจช่วยอีกฝ่ายเต็มที่

“ฮัลโหล...”

“ไงครับ เอมมี” หญิงสาวจับได้ถึงก้วงวานเหตุการณ์ของน้ำเสียงนั้น มันทำให้เธอช็อคเคืองและน้อยใจ

“กำลังทำอะไรอยู่ครับ”

เธอตัดบทด้วยน้ำเสียงไร้อัตริ “มีอะไรจะพูดกับฉันหรือคะ”

“ไม่มีครับ... แต่คุณล่ะ... ไม่มีอะไรจะพูดกับผมบ้างหรือ”

“ไม่มีค่ะ...”

“แล้วเรื่องแหวนล่ะ จะว่ายังไง”

เธอเจียบไป ก่อนจะตอบว่า “ฉันไม่รู้จะว่ายังไง”

“ไม่อยากจะคืนไปหรือ”

“ฉันไม่มีปัญญาจะเอาคืน”

“เอมมี...” น้ำเสียงจากปลายสายเยาะหยันเป็นต่อ “ไม่เห็นจะยากเย็นเลย มาหาผมซิ ทำดีกับผมแล้วผมจะให้”

“คุณลิต...” เสียงเธอแปลกแยกขุ่นข้อง “ฉันไม่ขออะไรจากใครง่าย ๆ”

เขารู้สึกน้อยใจ ดังนั้นจึงตอบแทนด้วยอาการไร้น้ำใจเช่นกัน

“ก็อย่าขอซิ เรามาแลกเปลี่ยนกันก็ได้”

“คุณจะให้ฉันเอาอะไรไปแลกคะ... ไม่ละคะ... ถ้าฉันไม่มีเงิน ก็จะไม่ไป”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องเตรียมทำใจให้ดีนะ” เขาขู่ “เพราะถ้าข้าผมอาจให้ใครไปเสียก็ได้”

“ก็ให้ไปซีคะ” เสียงเธอกร้าว

วางหูโทรศัพท์ลงแล้วก็ขึ้นห้องไปร้องไห้.....